

Acció Ciutadana

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 20 de Setembre 1930.— 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts.—Redacció i Administració, Concentració Republicana—Any I.—Núm. XXX

Autonomia local

Comentari

L'Obstacle

La nostra escola de Belles Arts que ja fa temps que sent vius desitjos de renovar-se, posant les seves ensenyances en harmonia amb les necessitats que imposen les exigències dels temps actuals, enguany semblava que tot realment estava ben disposat per a introduir, en el seu funcionament, una millora de gran importància, si tenim en compte que el seu autor la considerava com la base i sòlid fonament per a les futures i successives reorganitzacions que l'haurien fet derivar cap a l'escola d'Arts i Oficis que necessita Olot. El seu amatent director, senyor lu Pasqual, de temps ve maldant per a portar a bon terme la projectada renovació, que tant ell com el poble esperen amb impaciència, però els maleïts personalismes, que sempre entorpeixen les bones obres, s'interposen i fan naufragar els millors propòsits.

Es realment sorprenent que la major part de les qüestions que afecten, d'un mode especial, al millorament espiritual dels obrers neixin ja enverinades i acabin gairebé sempre amb un aplaçament indefinit o bé es resolguin amb una gran indiferència o, el que és pitjor encara, seguint un criteri influenciat per un personalisme extraordinàriament pernicios que coadjuva al fracàs de l'obra que infaliblement havia de conquistar la simpatia de tothom.

Sembla com si realment no sentíssim cap afany de perfeccionar-nos, ans el contrari, donem la sensació de que ens espanta el progrés. Som aferrissats partidaris de la rutina i de desplegar la nostra vida seguint sempre el mateix ritme, sense cap canvi que ens permeti albirar nous horitzons que predisposin el nostre esperit envers una nova vida; som empedernits enamorats de la vida grisa, monòtona dels pobles morts..,

Diuen que la necessitat és el millor mestre de l'home; ella l'obliga a l'estudi i a trobar els mitjans per a combatre-la o satisfer-la, guanyant, en cada jornada de treball espiritual, un grau més, en la penosa ascensió cap el somniat pol de la seva redempció i perfecció.

Tal vegada la nostra ciutat viu amb massa abundància i això contribueixi al seu ideal de vida reposada, sense la lluita i la competència que l'obliguin a perfeccionar els seus mitjans de producció.

Pei què, però, no aprofitar la natural riquesa de la nostra comarca per a bastir una escola d'Arts i Oficis que acredités arreu de Catalunya i del món enter els treballs dels nostres obrers?

Hi ha qui àdhuc deu complaure's en que els nostres treballadors vagin arressagats i que no puguin disfrutar del goig que produeix la contemplació de l'obra ben feta, que per a ésser-ho no pot estar mancada de contingut artístic. Com poden els nostres obrers donar contingut artístic als fruits dels seus suors, si no han rebut una educació post-escolar en el taller-escola que els faci hàbils artifexs?

Es de lamentar aquest buid dintre la formació professional de les classes obreres, com és d'envejar la sort que tenen altres pobles, alguns no tan importants com el nostre i de quina escola d'Arts i Oficis parlarem oportunament, de contar amb governs municipals que posin tot el seu entusiasme en la creació de centres docents destinats

IV

MOLTÍSSIMES realitats i concrecions ideals evidencien, d'una manera absoluta, la impossibilitat de que existeixi el pensament homogeni que precisaria per a establir, sense el lleu compromís d'uns convenis, el règim de més perfecció social, doncs l'enteresa, perfecte i permanent en tots els ordres, no deixa d'ésser un punt de vista purament romàntic.

Per exemple: el mateix Bakunin, quina força ideal i conseqüència de lluita tothom accepta, àdhuc els que alguna vegada l'havien infamat, té, en determinades èpoques de la seva vida, egoïsmes exclusivament particulars i actituds completament contradictòries, originats, indubtablement, per la impotència de saltar els obstacles que imposa la deficient moralitat entronitzada.

El domini, inevitable, de la fatalitat, sobre nosaltres fa que, algunes vegades, l'instint purament genèric sigui més fort que la raó essencialment humana dels nostres cor i cervell. I ens convé, per tant, en interès de reduir al màxim la nostra impotència, posseir la més densitat possible de llibertat individual que, d'una manera humana i lògica, ningú ens pot deixar de reconèixer. En la societat deu considerar-se l'auto-determinació individual com una conseqüència de llibertat; com també així el dret a la lliure associació col·lectiva que pugui determinar una igualtat de caràcter, lingüística, moral, o bé un significat interès simplement material.

Seria absurd que es pretengués defensar l'individualisme negant el dret col·lectiu.

L'Universalisme el comprenem partint de nosaltres mateixos, mai com una massa abstracta de la qual formem part.

Per tant, ens cal vogar per l'obtenció de la nostra llibertat integral: Moralment, per anular el domini de les absurditats establertes, que neguen el règim espiritual de la dignitat humana i que ens imposen un culte a les limitacions. Materialment, per desistir-nos del règim inhumà de dependència, que cotitza el nostre treball a un caprici determinat i per dignificar el fet de la nostra vida, d'acord amb totes les altres coses de l'Univers.

El nostre mitjà de lluita hauria de consistir en la federació de les coincidents afinitats ideals. En l'ordre pràctic, en el reconeixement de la llibertat individual, i en el dret a la lliure federació en col·lectivitats, i el d'aquestes a associacions superiors que simplifiquin d'una manera conjunta les obligacions de l'individu.

El camí ha d'ésser, naturalment, fet a espatlles de tot el constituït i prescindint-ne totalment així que ho permetin les nostres institucions.

No obstant, ens cal actuar prop dels organismes de l'Estat actual per obtenir la consideració de la nostra llibertat i suprimir els probables obstacles interposats, com així per procurar que evolucionadament o ja revolucionàriament, si estem preparats, el mateix esdevingui un nostre mitjà de progressió, que podrem eliminar tan aviat ens hagi donat el màxim de profit.

Tot, però, d'acord amb l'interès exclusivament humà i tenint en compte, sempre, que tenim dret, com a vivents, a instituir, en mires a una extensa comprensió, els mitjans educatius convenients.

a la formació post-escolar de les classes obreres, que són les que més ho necessiten, ja que els seus guanys estan en íntima relació amb les seves aptituds professionals. Ací tal vegada l'obstacle principal, que no deixa portar endavant els treballs que ens haurien de portar-nos una veritable Escola del Treball, és, ultra els personalismes ja esmentats, la manca de preparació i amor envers aquestes coses que tenen alguns elements que, per el càrrec que ocupen, són els que públicament contrauen la responsabilitat de no deixar implantar els projectes elaborats per persones solvents i que han posat tot el seu saber i amor al servei d'aquestes qüestions.

DEMÓFIL

Sense feina

Segons les darreres estadístiques, a Anglaterra són 2.639.702 els obrers sense treball, a Alemanya tres milions, a l'Argentina mig milió, més de doscents mil a Cuba.

Als Estats Units la misèria avança terriblement, com a Itàlia, com a França, com a Espanya mateix.

En total es compten uns quinze milions de sense-feina. Afegint-hi els membres de les famílies dels desocupats, obtindrem aproximadament, uns seixanta milions.

Oh, l'horror de l'eloqüència glaçant de les xifres!

Quinze milions d'éssers sense feina, sense pa, potser sense llar....

Escolteu el crit d'aquells obrers de Budapest «Volem pa! Volem treball!» Hi ha quelcom més just i més tràgic, més desesperant i més lògic que aquesta petició?

Traslladem-nos a una d'aquestes llars, d'on ha fugit la tranquil·litat i l'alegria, guaitau el rostre pàl·lid de la mare i el rictus de dolor del marit. Feu-vos vostra un moment, la tragèdia d'anar perdent el mínuscul reialme del piset, l'angoixa d'anar venent-ho tot de veure-ho sense mobles, buids els fogons, nues les parets, ni un raig de llum en la casa insana i trista, només la carícia llatzerant i aturmentadora dels bracets dels menuts que s'allarguen per el bocí de pa que espera la boqueta famèlica...

Guaitau un moment amb els ulls del cor i comprendreu la tragèdia desesperant i fonda, la noble rebel·lió del crit llançat arreu.

A Barcelona són moltes les famílies al carrer per no pagar la casa.

No tenen treball, què hi fa? No cal entretenir-se amb sentimentalismes. No paguen: això és tot.

L'altre dia, «El Diluvió» es dirigia a la recerca de socors, als estiujeants de les platges de moda, on vessen els diners en busca de repós, els que mai treballen.

Oh, sí! Senyors que en aquests dies, gasteu frívolament quelcom de la «vostra» riquesa; dames que aneu fulgurants de joiells i pedreria; senyorettes que consumeixen en una ociositat malsana la vostra vida; recordeu-vos que hi ha qui no té res, qui no té pa, qui no té llar, qui no pot assolir el dret de treballar per a viure!

Mares de tot el món! Hi ha milers d'infants amenaçats de morir de inanició, hi ha milers de petites vides estimades que s'aniran esllanguint com una flor o s'embrutiran en el vici o la baixesa.

Serà un crim que pesarà damunt la consciència de tots, perquè tots en tindrem un poc la culpa.

Com han obrat els estats a l'establir una regulació legal de la crisi?

Per a ajudar als sense-feina no es demanen els diners als que en tenen, sinó que són descomptats als obrers que treballen, per mitjà de quotes obligatòries.

El sarcasme ens afligeix i ens revolta com una injustícia punyent, com un escarni crudel i feridor...

Com es resoldrà el conflicte terrible, com acallar les mils rebel·lions, els odis que la fam i el desequilibri regnant han sembrat en tants éssers?

La jornada de sis hores, podria ésser un medi provisional. L'Associació Continental Americana de treballadors, segons ens diu la Revista Blanca, va celebrar el 23 d'agost una diada de propaganda per les sis hores de jornal.

Serà seguit el seu exemple? Trobarem un projecte viable que mení a la solució del problema transcendentalíssim, o serà una taca negra damunt les planes de la nostra història, quan al costat dels grans descobriments, de les exposicions magnes, de les ardides proeses de l'aviació, deis progressos de la mecànica i de la química, s'aixecaran oprobioses les ombres de milions d'homes agonitzant de misèria...?

Si la satisfacció d'aquesta interrogant dolorosa no arriba el debacle ens amenaçarà inevitablement.

HEBE MONT-BLANCH

MORAL?

Aquesta vegada la responsabilitat d'haver creat una obra immoral, cau damunt del nostre amic En Jaume Martrus, autor d'una bella escultura titulada "Joventut" exposada actualment a la "Sala Vayreda". Ens hem apressurat a preguntar a l'autor d'aquesta escultura quin concepte li mereix l'home que únicament veu en la seva obra una immoralitat. I la contesta ha estat una rialla, amb totes les característiques de l'home que es creu insultat.

—La immoralitat—ens ha dit—és en aquell que no sap contemplar serenament, en una obra d'art, ço que Déu ens ha donat, sense pensar en allò que tothom que sigui sa és incapaç d'imaginar-se.

No ens crèiem, francament, que el clergue mossèn Aulina—el qual, segons paraules textuals, li sembla més propi que el cartellet que figura a la "Sala Vayreda" que diu "No fumeu", sigui reemplaçat per un altre el qual ell redactaria amb molt de gust, que diria "No entreu"—, en sortís tan mal parat. Per nosaltres, Mossèn Aulina, encara que no hi entri mai més a la "Sala Vayreda", ens quedarem igual. Solament vostè i seguidament la moral seran els únics que hi guanyaran.

Per altra part, trobem incomprendible que homes de carrera i que posseeixen una indumentària amb fums de superioritat, tinguin un concepte tan obscur del que pròpiament és l'art i la moral.

JOSEP PUJOL

Picant ferro fret

Per l'home que té la sort de posseir un cor que no sigui egoista i acceleri el seu ritme a l'impuls del que són dolors i penalitats per els seus semblants, no sent pas la més lleu contrarietat quan se li recorda, ja per escrit ja de paraula, els pobres presos socials.

Barcelona, amb el seu míting pro-presos del diumenge passat, aixecava un imponent clam de justícia envers aquests desvalguts que no tenen altra dissort que la d'ésser pobres per no ésser atesos.

Aquest crit, almenys aixís ho fan preveure les

circumstàncies, es perderà en l'espai com se n'hi han perdut ja d'altres. Les portes de les presons, com un sarcasme, s'obriran de nou per engolir dintre seu noves víctimes, homes d'idea que no cometen altre mancament que el deixondir les rebel·lions dormides, en els rupleks de l'ànima del poble oprimint.

Va retornar-se la pau a unes llars; les famílies de molts catalans presos sentiren la joia d'estrenyar en els seus braços aquells a qui la dissort havia allunyat. També participàvem nosaltres l'alegria d'ells. Es feia justícia, però coneixedors dels mitjans que serviren per l'encaidenament de molts dels presos que omplen els nostres presiris, i creient—també podem permetre'ns uns moments de candidesa—en la promesa de normalització i retorn de pau que l'actual govern feia, paladejàvem el total alliberament de tots els homes d'idea.

No ha estat així, i han passat dies i mesos, i encara és l'hora que ens demanem perquè tenen d'ésser els més oprimits els únics a qui no s'allargui la mà consoladora. Si es priva a n'ells de llibertat, perquè es permet que corrín a tants i tants infrigidors haguts de les lleis quins actes castiga sever el Còdigo? Quantes estafes, favoritismes, coaccions i atropells de tota mena han comès centenars i milers d'individus que corren amb el cap alt, voltats de tota mena de consideracions i deferències!

No puc pas pensar ni un moment amb els presos, amb l'esforç del poble demanant per tots els mitjans que es faci justícia, sense que ennegreixi la meua pensa, com la visió de quelcom esfereïdor, la figura del que uns jorns es feu popular entre els senyors de bon fer, amb la seva campanya significada i partidista en pro de l'alliberament dels presos. l'ombra del president de la Diputació Provincial senyor Maluquer i Vilador, un dels accionistes del Foment d'Obres i Construccions, d'aquesta empresa tota humanitarisme, que el 9 de setembre tenia tres mil homes llençats al pacte de la fam, i avui n'hi manté impassible a més de trenta cinc mil.

Hom el busca endevades a n'aquest senyor. Perquè ara no va ni ve de Madrid, com aleshores, fent, amb l'encert d'un gran actor, el paper que s'havia assignat en la comèdia? I tots aquests altres senyors que, a l'interessar-los-hi, s'aprofitaven tant bé de la sensibilitat i bonhomia dels treballadors, perquè no fan sentir les seves veus, ells que tenen la sort d'ésser atesos? I les dones, les dels milers de signatures, perquè s'estan amb els braços creuats, elles que tant poden, elles que més sensibles deurién ésser als dolors de tantes pobres que viuen oprimides, amb l'home, el fill o el germà consumint-se en el presiri, veient com han alliberat als éssers volguts de moltes altres?

Que no són fills de bona mare els pobres treballadors?

Que no són germans nostres els presos socials?

Junteu el vostre crit de Justícia!, amb els de l'Estartús, Sunyol, Colomer, Lluhi Vallescà, Casanovas, Samblancat, Aiguader i Miró, Germinal, Maurin, Rovira i Virgili, Companys, Alberola, Clara i tanfs d'altres batalladors incansables.

Llibertat per els presos socials!

D. SALBERT

Vària

CENTRE DE DEPENDENTS DE BARCELONA

La conferència del senyor Casals, al Teatre del Bosc de Barcelona, és l'acusació més concreta que, fins ara, s'ha fet als pistolers del Lliure que, emparats per la passada dictadura, assaltaren el C. de D. del C. i de la I., pistola en mà.

Ben clarament exposa aquestes circumstàncies la fulla que els vertaders propietaris han fet circular a la premsa de Catalunya i que hem vist comentada i publicada en quasi tots els diaris de Barcelona.

El senyor Casals, en la seva conferència, demostrà, amb documents a les mans, la culpabilitat dels elements de la Junta de R. O. i les intervencions de Martínez Anido i Milans del Bosc.

Aquest afer, que en un altre lloc del món on les lleis obeïssin tant sols a la justícia, ja no hauria estat originat, evidència la protecció que el Sindicat Lliure rebia de l'Estat.

Davant les continuades reclamacions del poble de Catalunya, el Govern Berenguer prometé procedir amb justícia, però fins ara no ha pres cap determini, donant a comprendre amb el seu silenci o bé que vol seguir el règim de protecció a l'esmentat sindicat Lliure o bé que la barra descomunal d'aquest els hi fa por.

Convé, per tant, no defallir i demostrar al Govern que les coses de justícia és tot un poble que les reclama.

Per el que atany a Olot, «Acció Ciutadana» trametrà al govern un telegrama de protesta demanant la reposició de l'antiga junta i que s'ordeni la normalitat de dit Centre i agrairà que totes les societats locals que vulguin ajuntar la seva protesta a la nostra, vulguin comunicar-nos abans del dia 25 d'aquest mes.

La Diputació i Ajuntament de Girona i els ajuntaments de Sabadell, Badalona, i a aquestes hores probablement el de Barcelona, han cursat la seva disconformitat a Madrid. Convindria, doncs també, que l'Ajuntament d'Olot ens secundés en aquesta campanya.

Es un cas de justícia que ja no reclamen tan sols els milers de socis de del C. de D. del C. i de la I. sinó de tot un poble.

LA MODA

Ara és de gran moda el pintar Esglésies. No quedarà en la província ni un petit reonet de sagristia sense rentar la cara, ni altar al que s'escatimin uns quilos d'or.

Es veu que els bons pàrrocs han perdut la confiança en la pesseta que la canvien i tracten de col·locar-la en lloc segur.

Nosaltres ens en alegrem. Sempre és preferible i està més d'acord amb llur ministeri que, com el rector del poble de Les Preses, esmercin llurs esforços en l'embelliment del temple, no pas que perdin miserablement el temps com d'altres sacerdots que càneixem, que fan els possibles per escanyar paletes, o passen les hores jugant el tresillo, voltant la cinia, o col·laborar en campanyes periodístiques ben apartades de la veritat i la justícia.

Cinema, Teatre i Música

Anotem aquesta setmana la sessió cinematogràfica del diumenge en el Teatre Principal. «La Ruta de Singapore», film en el que actua com a figura cabdal En Ramon Navarro, admirablement secundat, perteneix, per la qualitat de les seves tres primeres parts, a la llista de les bones pel·lícules que veiem en els nostres cines. El treball dels actors, acurat, movent-se les figures en mig d'una encertada disciplina; fotografia impecable i en alguns moments força artística, com en l'escena amorosa de la segona part; molta direcció i cura en els detalls. Les parts darreres no s'aguanten tant, amb tot i que tenen metres, com els de la tempesta, molt plens de naturalitat i ben estimables.

Amb programes com el de diumenge passat al Teatre, podrien firmar-hi els bons aficionats, ja que en conjunt fou una sessió completa.

Res de nou a l'Ideal Park, si bé no poden queixar-se els espectadors de falta de metres; el farcell era gros, però sense res que valgui la pena d'anotar.

En la sessió de dijous, dues comedies, una de Richard Dix i l'altra de Douglas Mc. Lean, en les que hom hi passava l'hora distret. El popular cantant senyor Joan Vila, cantà unes cançons.

Per a demà, al Teatre s'anuncia «Sin escudo ni Blason» per Billie Dove i en el Ideal «Cuatro Hijos» de Margaret Mann i James Hall.

Per el pròxim dijous, una producció de Jack Holt, artista veritat.

Si continuen projectant-se les obres anunciades en el programa darrer, podem augurar sessions esplèndides, ja que s'hi veuen films que han assolit èxits francs en tots els cines, i noms d'autors que ells sols són una garantia.

A. S.

Els Esports

Els sota signats jugadors de «l'Olot F. C.» ens han pregat de publicar la següent nota.

En la setmana de les festes, els setmanaris locals publicaven una nota de la directiva de l'«Olot F. C.», en la que ens titllaven d'anti-deportistes pel sol fet de fer una proposta que al fi i al cap havia iniciat unes manifestacions públiques del Senyor Llagostera que deixà entreveure la decisió que tenia la junta, de no complir unes promeses que ens tenien fetes.

D'aquest incident es el més lamentable que gent que hauria de portar-se convenientment, deixin d'observar les normes que l'esport i la ciutadania imposen entre els homes.

No sabem si avui al presentar qualsevol proposta es rep a la gent amb actituds gairebé insultants. No sabem si cap directiva té prou poder per obligar a firmar una fulla en blanc. I ja no sabem si les directives les formen uns quants homes o si un home pot ésser tot una directiva.

Si la junta de l'«Olot F. C.» els sembla que tot això està molt bé, agraint-los infinitament la baixa com a jugadors, els hi desitgem que Deu guardi molts anys llur preciosa vida en bé de l'esport a casa nostra.

Ramon Barnadas.—Josep L.^a Descals.—Molasc Saez.—Benet Massó.—Josep Puig.—Pere Oliver.

D'ací i d'allà

Després de llarga malaltia ha mort la senyoreta Joaquina Agustí, filla del distingit odontòleg d'aquesta senyor Candi Agustí, a quina família extenem el nostre sentit condol.

INSTAL·LACIONS GENERALS

HIDRÀULIQUES, TÈRMIIQUES, SANITÀRIES
I FRIGORÍFIQUES

AMB PERSONAL ESPECIALITZAT PER AQUESTA MENA DE TREBALLS

M. RIGOLA PASSEIG DE BLAY, 60

ESTUDIS I PRESSUPOSTOS, GRATIS

«La Tradició Catalana» de la setmana passada, continuava observant la mateixa acurada informació, que la desapareguda «Gasetta d'Olot» ja ens havia fet observar varies vegades.

Al donar compte de l'atropell ocasionat al jove comerciant de Cornellà En Josep Masó, per un auto de la companyia de Banyoles, deia que després d'assistit havia estat traslladat a l'Hospital d'aquesta, siguent així que el mateix, amb autorització dels doctors Genover i Sala, que l'assistiren, fou traslladat al seu domicili.

Valdria la pena que al redactar les notícies s'hi anés amb més de compte, ja que segons tenim entès, alguns familiars, si abans no se'ls hagués advertit, s'adreçaven a l'Hospital a veure el lesionat.

De la Comissió de Cultura de l'Ajuntament rebem una proposició que fou acceptada en la sessió del 26 d'agost passat.

En la mateixa s'aprovà que en lloc de les 400 pessetes que es consignen en l'actual pressupost com a auxiliis a alumnes mancats de recursos que estudien el batxillerat s'institueixi una Beca denominada de l'A-

juntament d'Olot de tres centes pessetes, i que anualment tingui aquesta finalitat.

Tenim les bases per obtar-hi a disposició de qui puguin interessar.

CONSULTORI- JUBERT MÈDIC-QUIRÚRGIC

Malalties de les criatures.

Malalties de la pell.

Cirurgia infantil.—Cirurgia dels ossos.

Diagnòstics.

Traslladat: Plaça Constitució, 7, prals.-GIRONA

Una comunicació de l'Ajuntament ens assabenta que tots els productors de blat venen obligats a presentar a les respectives alcaldies abans del dia primer d'octubre, segons la instrucció setena de la R. O. del Ministeri d'Economia Nacional de 827 de Juny últim, declaracions jurades que comprenguin els següents extrems; quantitat de blat recol·lectada en 1930; existències al seu poder en 15 de Setembre detallant separadament el blat de collites anteriors i de les recollides en 1930.

La falta de presentació de les mateixes o el falsejament i inexactituds que s'hi observin serà castigada amb la multa corresponent, d'acord a l'escala establerta en l'apartat d) de l'article 12 del Reglament d'Abastos que regeix.

Electricitat Mèdica Cures per diatèrnia, so-
d'altura, etc.—Raigs X.
GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs)
entrada per l'avinguda Paluzie.

El poble de Sant Jaume de Llierca, celebrarà grans festes demà i dilluns amb concerts, sardanes i balis, que pulcrament desgranarà l'estudiosa cobla-orquestra «La Principal Olotina».

Avui aquest vespre, a la «Sala Vayreda» s'inaugurarà una exposició de pintures d'un grup d'artistes «amateurs»: Ricard Padrosa, Ramon Colomé, Josep Serrat, Josep Costa, Josep Curcoi, Xavier Vinyolas.

El SABÓ CHIMBO no necessita gairebé propaganda per vendre's

Per la puresa dels seus components, com també per la seva economia en el consum, fa que sigui considerada la primera marca nacional.

Demaneu-lo en tots els establiments.

Repardidor en aquesta plaça: **E. Hostench Trasfi**

Demà quedaran oberts els estancs n.º 1 del carrer Major i n.º 4 del carrer de Sant Esteve.

Demà sols restaran obertes les farmàcies dels senyors Llach i Bolós.

Nota de redacció. De l'amic S. Plaja havem rebut unes notes que actualment no creiem oportuna la seva publicació. Li agraim la tramesa.

COL·LEGI PLANTALECH

El dia primer de juliol s'obri aquest col·legi en el passeig de Blay, núm 12, primer pis; i pel setembre, en la casa de nova construcció, (propera a la Fàbrica «Joanetes») on s'hi donaran, a més de Primera Ensenyança, ensenyaments que oportunament s'exposaran en públic durant l'esmentat Setembre.

Imp. de Pere Aubert, Nou de Sant Antoni 7.—Olot

Magatzems de Robes **CASA NYERA**

DE

JOAN GUITART

La Casa de les Novetats. - Senyora: Abans de comprar, visiti aquests Magatzems

Carrer de l'Aigua, 10 ————— OLOT

Camiseria PUJOLAR

Clivillers, 23. - OLOT

LA CASA DELS SUETERS

Extens assortit en sueters, garseis, pullovers i abrics tres quarts de gran gust i novetat.

Continuament nous models.

Especialitat en mitges de totes classes garanitzades.

MODERNA FARMACIA LLACH

Hotel-Restaurant de Sant Sebastià

PALAFRUGELL

**Situat en el millor lloc
de la Costa Brava. - Teléfon, 7**

Taller d'Ebenisteria

de

Ramon Aubert

Premiat amb MEDALLA D'OR
en l'Exposició del Moble, 1923.

Passeig de Blay, 12. - Olot

